

DWA DEKALOGI

Wielu ludzi nie wie o tym, że istnieją dwie wersje Dekalogu. Pierwsza wersja, zapisana jest w Piśmie Świętym, a druga – w katechizmie. Mamy nadzieję, że porównanie obu wersji nasunie Czytelnikowi przynajmniej kilka wniosków.

Dekalog biblijny

"Jam jest Pan, Bóg twój..."

I

Nie będziesz miał innych bogów obok mnie.

II

Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej czegokolwiek, co jest na niebie w górze, i na ziemi w dole, i tego, co jest w wodzie pod ziemią. Nie będziesz się im kłaniał i nie będziesz im służył, gdyż Ja, Pan, Bóg twój, jestem Bogiem zazdrośnym, który karze winę ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą, a okazuje łaskę do tysięcznego pokolenia tym, którzy mnie miłują i przestrzegają moich przykazań.

III

Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twojego, gdyż Pan nie zostawi bez kary tego, który nadużywa imienia jego.

IV

Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić. Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę, ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego: Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który mieszka w twoich bramach. Gdyż w sześciu dniach uczynił Pan niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a siódmego dnia odpoczął. Dlatego Pan pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go.

V

Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi, którą Pan, Bóg twój, dał ci.

VI

Nie zabijaj.

VII

Nie cudzołóż.

VIII

Nie kradnij.

IX

Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

X

Nie pożądam domu bliźniego swego, nie pożądam żony bliźniego swego ani jego sługi, ani jego służebnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego (Biblia - Nowy Przekład, Warszawa 1990).

Dekalog katechizmowy

"Jam jest Pan Bóg twój..."

I

Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną.

II

Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego nadaremno.

III

Pamiętaj, abyś dzień święty święcił.

IV

Czcij ojca swego i matkę swoją.

V

Nie zabijaj.

VI

Nie cudzołóż.

VII

Nie kradnij.

VIII

Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

IX

Nie pożądam żony bliźniego swego.

X

Ani żadnej rzeczy, która jego jest".

Jak widać, powyższy zestaw pokazuje nam wyraźne różnice. Polegają one na tym, że drugie przykazanie, mówiące o bałwochwalstwie, zostało usunięte (nie ma go wersji katechizmowej); czwarte zaś, mówiące o święceniu szabatu (soboty) zostało zmienione na święcenie dnia „świętego”, czyli niedzieli. Aby zachować pełną liczbę dziesięciu przykazań, ostatnie przykazanie zostało podzielone na

dwie części i wersji katechizmowej stanowi dwa przykazania: 9 i 10.

Kto i kiedy dokonał tych zmian?

Oto co na ten temat czytamy w Katolickim Katechizmie Ludowym Ks. Prof. Franciszka Spirago:

"Nie naruszając istoty przykazania, poczynił w nich Kościół następujące zmiany formalne. Drugie przykazanie, dotyczące czci obrazów, złączył z pierwszym, natomiast dzieśiąte przykazanie Boże rozdzielił na dwa osobne przykazania (...) Nakaz święcenia sabatu (soboty) przemienia Kościół na nakaz święcenia niedzieli (t. 2, wyd. III, s. 66).

Do powyższego stwierdzenia należy jedynie dodać, że nie jest prawdą, iż istota przykazania drugiego (i czwartego) nie została naruszona poprzez połączenie z pierwszym. Pierwsze przykazanie zabrania przecież posiadania fałszywych bogów (idolów). Drugie natomiast zabrania tworzenia i oddawania czci ich wizerunkom. A to właśnie przykazanie – występujące przeciwko szeroko rozumianej ikonolatrii, czyli wszelkie bałwochwalczej obrzędowości – Kościół rzymski usunął z katechizmowej wersji Dekalogu. Uczynił to nie tylko wbrew wyraźnemu zastrzeżeniu o niezmienności Bożych przykazań (Pwt 4. 2), ale również wbrew temu, że chrześcijanie pierwszych III wieków byli przeciwni tworzeniu jakichkolwiek wizerunków Boga, Chrystusa lub tzw. świętych. Przypomnijmy, że **zmiany te zapoczątkowane zostały w IV wieku po Chrystusie, wraz z upaństwowieniem chrześcijaństwa, napływem pogan i stopniowym przejściem ich praktyk**, m. in. dotyczących kultu wizerunków oraz święcenia pierwszego dnia tygodnia, czyli pogańskiego *dies Solis* – dzień Słońca – niedzieli. Oto co na ten temat w swej „Historii soborów” pisze francuski jezuita François Bécheau: „Przez pierwsze wieki chrześcijaństwo było nad wyraz powściągliwe w odniesieniu do świętych przedstawień. Nowa religia potwierdziła, wbrew rozbudowanym unaocznieniom greckolacińskiego poganizmu, swój charakter duchowy, nadzmysłowy. Zerwanie winno być radykalne; zatem nie mogło być mowy o przedstawianiu, unaocznianiu Trójcy Świętej, Dziewicy Marii czy świętych. Pod tym względem chrześcijaństwo było spadkobiercą judaizmu: Nie będziesz czynił żadnej rzeźby ani żadnego obrazu tego, co jest na

niebie wysoko (Wj 20. 4). Nie przedstawia się Boga, tak jak się go nie nazywa; byłoby to bałwochwalstwo (...).
Podobnie wbrew Biblii i woli wierzących Kościoł przyjął kult niedzieli. Potwierdza to następujący cytat z „Liturgiki” ks. Bogusław Nadolski, który pisze:

„Jaki był stosunek do odpoczynku niedzielnego? Współczesne badania wyraźnie potwierdzają, że **chrześcijanie nie odnieśli się z entuzjazmem do cesarskiego zarządzenia o odpoczynku niedzielnym**, zachowując wyraźną rezerwę. Chrześcijanie obawiali się, by odpoczynek nie był okazją do lenistwa czy grzesznych rozrywek. **Powodem tego był także kult słońca, tak silnie akcentowany w zarządzeniu Konstantina**. Włączenie się więc w niedzielę w ogólne świętowanie mogło być uważane za popieranie tego kultu. **Jeszcze Benedykt w VI w. nakazywał pracę w niedzielę**” (Liturgika t. II, str.42).

Czy Biblia dopuszcza zmianę Dekalogu?

Oto jednoznaczne stanowisko w tej sprawie: „Niczego nie dodacie do tego, co Ja wam nakazuję, i niczego z tego nie ujmiecie, przestrzegając przykazań Pana, waszego Boga” (**Pwt 4.2**, por. Przyp 30.5-6);

„Ktokolwiek bowiem zachowa cały zakon, a uchybi w jednym, stanie się winnym wszystkiego. Bo Ten, który powiedział: Nie cudzołóż, powiedział też: Nie zabijaj; jeżeli więc nie cudzołożysz, ale zabijasz, jesteś przestępcą zakonu. Tak mówcie i czyńcie, jak ci, którzy mają być sądzeni przez zakon wolności” (**Jak 2.10-12**);

„Nie mniemajcie, że przyszedłem rozwiązać zakon albo proroków; nie przyszedłem rozwiązać, lecz wypełnić. Bo zaprawdę powiadam wam: Dopóki nie przeminie niebo i ziemia, ani jedna kreska nie przeminie z zakonu, aż wszystko to się stanie. Ktokolwiek by tedy rozwiązał jedno z tych przykazań najmniejszych i nauczałby tak ludzi, najmniejszym będzie nazwany w Królestwie Niebios; a ktokolwiek by czynił i nauczał, ten będzie nazwany wielkim w Królestwie Niebios. Albowiem powiadam wam: Jeśli sprawiedliwość wasza nie będzie obfitsza niż sprawiedliwość uczonych w Piśmie i faryzeuszów, nie wejdziecie do Królestwa Niebios” (**Mt 5.17-20**).

Powyższe słowa nie wymagają chyba dodatkowych komentarzy, tym bardziej że Chrystus Pan przy innej okazji powiedział: „Daremnie mi cześć oddają, głosząc nauki,

które są nakazami ludzkimi. Przykazania Boże zaniedbujecie, a ludzkiej nauki się trzymacie. I mówił im: Chytrze uchylacie przykazania Boże, aby naukę swoją zachować” (**Mk 7.6-9**).

Jaką rolę pełni Dekalog?

Przede wszystkim określa wolę Boga. Mówi o powinnościach wobec Boga i ludzi, o miłości Boga i bliźniego (**Mt 22,37-40**). „Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazania Jego, a przykazanie Jego nie są uciążliwe” (**1J 5.2-3**).

Po drugie – określa grzech. Czytamy: „Grzech jest przestępstwem zakonu (prawa)” (**1 J 3.4**) oraz: „Cóż więc powiemy? Że zakon to grzech? Przenigdy! Przecież nie poznałbym grzechu, gdyby nie zakon; wszak i o pożądlivosti nie wiedziałbym, gdyby zakon nie mówił: Nie pożądaj!” (**Rz 7.7**).

Przykazania Boże stoją więc na straży ładu, moralności, bezpieczeństwa i wolności człowieka. Stąd biblijny apel: „Bój się Boga i przestrzegaj jego przykazań, bo to jest obowiązek każdego człowieka” (**Koh 12.13**).

Po trzecie – Dekalog jest miarą sprawiedliwości Bożej. To znaczy, że cały świat będzie „sądzony przez zakon wolności” (**Jak 2.12**) zgodnie ze słowami: „I uczynię prawo miarą, a sprawiedliwość wagą” (**Iz 28.17**).

Dekalog przypomina nam więc również o tym, że „Jeden jest zakonodawca (prawodawca) i sędzia, Ten, który może zbawić i zatracić” (**Jak 4.12**). A zatem człowiek powinien wystrzegać się obmawiania i osądzania (krytykowania) Bożego Prawa (**Jak 4.11**). Obowiązek przestrzegania przykazań Bożych nie podlega bowiem dyskusji, są one przecież doskonałe i niezienne (**Ps 19.8-11**).

Oto świadectwo Mojżesza: „I przemówił Pan do was z tego ognia; głos słów słyszeliście, lecz postaci żadnej nie widzieliście, był tylko sam głos. I oznajmił wam swoje przykazania, które nakazał wam zachowywać: **dziesięć słów**, które wypisał na dwóch kamiennych tablicach. (...) Niczego nie dodacie do tego, co ja wam nakazuję, i niczego z tego nie ujmiecie, przestrzegając przykazań Pana, waszego Boga, które ja wam nakazuję” (**Pwt 4.12-13.2**).

Krótko mówiąc, życie zgodne z przykazaniami Bożymi jest najlepszym świadectwem kroczenia drogą zbawienia, czyli

wyzwolenia z niewoli grzechu (**Wj 20.1-17; Mt 19.16-22; 7.21-23**).

Drogi Czytelniku, apostoł Piotr powiedział: „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (**Dz 5.29**). Czy zgadzasz się z nim? Który zatem Dekalog jest dla Ciebie ważniejszy: biblijny czy katechizmowy? Ile przykazań respektujesz? Czy możesz powiedzieć, jak bogaty młodzieniec z Ewangelii, że zachowujesz je od młodości? (**Mt 19.20**).

Oto co jeszcze Biblia mówi o dobrodziejstwach wynikających z przestrzegania przykazań Bożych:

„Szczęśliwy mąż, który ... ma upodobanie w zakonie Pana i zakon jego rozważa dniem i nocą. Będzie on jak drzewo zasadzone nad strumieniami wód, wydające swój owoc we właściwym czasie, którego liść nie więdnie, a wszystko, co uczyni, powiedzie się (...). Gdyż Pan troszczy się o drogę sprawiedliwych, droga zaś bezbożnych wiedzie do nikąd” (**Ps 1**);

„Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę, świadectwo Pana jest wierne, uczy prostaczka mądrości. Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, ostoi się na zawsze, wyroki Pana są prawdziwe, a zarazem sprawiedliwe” (**Ps 19.8-10**).

„Wierność i prawo są dziełami rąk Jego, wszystkie Jego nakazy są niezawodne, ustanowione na wieki wieków, pełnione w wierności i prawości” (**Ps 111. 7-8**).

„Błogosławieni ci, którzy żyją nienagannie, którzy postępują według zakonu Pana!” (**Ps 119.1**).

Wydawca:

Zbory Boże Chrześcijan
Dnia Siódmego.,
44-300 Wodzisław Śl.,
skr. poczt. 35,
nr tel. 661 316 897
www.zboryboze.pl